కథా కౌముది

వంగూరి ఫౌండేషన్ నిర్వహించిన పదిహేడవ ఉగాది రచనల పోటీలో
ఎంపికైన ఉత్తమ కథనిక

తుంగచాప

ఎమ్మార్వీ సత్యనారాయణ మూర్తి

"శివా! బయలుదేరుతున్నావా?" సునీల్ ప్రశ్నకు ఆశ్చర్యపోయాడు శివన్నారాయణ.

"ఎక్కడికి సునీల్?" అడిగాడు శివ.

"అదేమిటి, నీకింకా తెలియదా? మన జానకిరామయ్య మాష్టారు చనిపోయారు. ప్రొద్దున్నే తీసికెళ్ళిపోయారట. రామకృష్ణ చెప్పాడు. మాష్టారుగారి అబ్బాయిలు, అమ్మాయిలు నడుపూడి వచ్చేసార్ట. నువ్వు వెంటనే బయలుదేరి వచ్చేయ్" ఫోన్ పెట్టేశాడు సునీల్.

శివన్నారయణ భార్య పార్వతితో ఊరుకెళ్ళాల్సిన పని బడిందని చెప్పి బట్టలు ఎయిర్ బాగ్‌లో సర్దుకుని బయల్దేరాడు.

అప్పటికి రాత్రి పదిగంటలయ్యింది. ఆటోమీద ఎం.జి.బి.ఎస్‌కి వచ్చి విజయవాడ బస్సెక్కాడు శివన్నారాయణ.

బస్సు బయలుదేరింది. శివన్నారాయణ ఆలోచనలు కూడా గతంలోకి ప్రయాణించసాగాయి.

●●●

వశిష్ఠ గోదావరీ తీరాన ఉన్న గ్రామం నడుపూడి. గ్రామంలో ఉన్న ఎకైక ప్రాథమిక పాఠశాలకు ప్రధానోపాధ్యాయుడు జానకిరామయ్య. ఆయనకు సహాయకుడిగా ఉన్న మరొక ఉపాధ్యాయుడు కాశిపతి పక్కనే ఉన్న చినమల్లం గ్రామం నుండి రోజూ వచ్చి వెళతాడు.

నడుపూడిలోని సుబ్రహ్మణ్యేశ్వర స్వామి దేవాలయం ఎంతో పురాతనమైనది. జానకిరామయ్య మాష్టారు రోజూ గోదావరిలో స్నానం చేసి సుబ్రహ్మణ్యేశ్వరుడిని దర్శించుకుని ఆ తర్వాత ఇంటికి వచ్చి పూజా కార్యక్రమాలు నిర్వర్తించేవాడు.

వెయ్యిమంది జనాభా ఉన్న ఆ గ్రామంలో అందరూ కలిసి మెలిసి ఉంటారు. ఎన్నికలు ఎప్పుడూ జరగలేదు. గ్రామస్తులు సర్పంచ్‌ని ఏకగ్రీవంగా ఎన్నుకుని జిల్లా కలెక్టరుకు సమాచారాన్ని పంపేవారు.

గ్రామంలో రైతులు వరి, పసుపు పండిస్తారు. గ్రామంలోని వారు ఎక్కువగా వ్యవసాయ పనులమీదే ఆధారపడి జీవిస్తారు.

శివన్నారాయణ తండ్రి రాముడు రిక్షా డ్రైవరు, తల్లి గౌరమ్మ. మాష్టారి ఇంట్లో, షావుకారు గురవయ్య ఇంట్లో పాచిపని చేస్తుంది. వ్యవసాయం పనులు ముమ్మరంగా ఉన్నప్పుడు కూలి పనికి వెళుతుంది. వాళ్ళకి శివుడు ఒక్కడే సంతానం. జానకిరామయ్య మాష్టారే వాడికి శివన్నారాయణ అని పేరు పెట్టారు. శివ, కేశవులకు భేదం లేదనేది ఆయన ప్రగాఢ విశ్వాసం.

రోజూ సాయంకాలం ఐదుగంటలకు మాష్టారు ఇంటివద్ద ప్రైవేటుకి క్రమం తప్పకుండా వెళ్ళేవాడు శివన్నారాయణ. ఏ విధమైన ఫీజు లేకుండా ఉచితంగా ఎవరు వచ్చినా ప్రైవేట్ చెప్పేవారు మాష్టారు. ఎవరైనా ఫీజు ఇవ్వబోతే సున్నితంగా తిరస్కరించేవారు. "స్కూల్లో బోధిస్తున్నందుకు నాకు ప్రభుత్వం జీతం ఇస్తోంది. నా కుటుంబం గడపడానికి అది చాలు" అనేవారు.

సుబ్రహ్మణ్యేశ్వర స్వామి దేవాలయానికి ఎదురుగా ఉన్న వీధిలో మాష్టారిది పెద్ద పెంకుటిల్లు. వీధి వైపు వున్న రెండు అరుగులు విశాలంగా ఉన్నాయి. ఒక అరుగు మీద మాష్టారి సైకిలు ఇతర సామాగ్రి ఉంటాయి. రెండవ అరుగు మీద మాష్టారు రోజూ సాయంకాలం పిల్లలకు ప్రైవేట్ చెబుతారు.

మాష్టారి భార్య సీతమ్మగారు వారి పిల్లలతో సమానంగా ప్రైవేట్‌కు వచ్చే పిల్లలకు జంతికలు, చేగోడీలు పెట్టేవారు. ఏమీ లేకపోతే మరమరాలైనా పెట్టేవారు. కానీ ఏ రోజూ పిల్లలకు ఏదో చిరుతిండి పెట్టకుండా ఇంటికి పంపేవారు కాదు. ముఖ్యంగా శివన్నారాయణ అంటే చాలా ప్రేమగా చూసేవారు.

'ఒరేయ్ శివుడూ' అంటూ ఎంతో ఆప్యాయంగా పిలిచేవారు. దొడ్లో ఉన్న అరటి చెట్లు గెలలు వేస్తే కోతులు తినేయకుండా ఉండేందుకు గోనెసంచులు శివన్నారాయణ చేతే కట్టించేవారు. అరటికాయలు పండాక దేవుడికి నైవేద్యం పెట్టి ముందుగా శివన్నారాయణకే పెట్టేవారు.

ప్రైవేట్ పిల్లలందరూ శివన్నారాయణని 'సీతమ్మగారి దత్తుడ'ని సరదాగా వేళాకోళమాడేవారు.

నడుపూడిలో ఏడవ తరగతి చదివాకే హైస్కూలు చదువుకి సిద్ధాంతం వెళ్ళాలి. శివన్నారాయణ తండ్రి రాముడు "నీకు చదువు చెప్పించలేను. మునసబుగారింట్లో పాలేరుగా చేరిపో" అని కరాఖండిగా చెప్పేసాడు. దిక్కుతోచని శివన్నారాయణ మర్నాడు ప్రొద్దునే మాష్టారింటికెళ్ళి భోరున ఏడ్చేశాడు. మాష్టారు సముదాయించి అడిగితే "మా నాన్న చదివించనంటున్నాడు. నాకు చదువుకోవాలని ఉంది" అని చెప్పాడు. సీతమ్మగారు లోపల్నుండి వచ్చి "వాడి చదువు ముందుకు వెళ్ళేటట్లు చూడండి. వెర్రి నాగన్న బెంబేలెత్తిపోతున్నాడు" అని భర్తకు చెప్పింది.

మాష్టారు రాముడికి నచ్చచెప్పి శివన్నారాయణని స్వయంగా సిద్ధాంతం హైస్కూలులో చేర్పించి పుస్తకాలు కొని ఇవ్వడమే కాక ఫీజులు కూడా కట్టేసారు. పనిలో పనిగా శివుడికి కొత్త సైకిలు కూడా కొని ఇచ్చారు. లేదంటే ఆరు కిలోమీటర్లు రోజూ శివుడు నడిచి వెళ్ళాల్సి వచ్చేది.

సిద్ధాంతం హైస్కూల్లో చేరిన శివన్నారాయణ సాయంకాలం జానకిరామయ్య మాష్టారు ఇంటికి వచ్చి తెలియని పాఠాలు మాష్టార్ని అడిగి తెలుసుకునేవాడు.

మాష్టారి ఇంటి సావిట్లోని తాటాకుల చాపను ప్రైవేటుకి వచ్చిన విద్యార్థులు తెచ్చి అరుగు మీద పరిచేవారు. మాష్టారు చాపమీద కూర్చుని రాత్రి ఏడుగంటలవరకూ ప్రైవేట్ చెప్పేవారు. ప్రైవేట్ పూర్తయ్యాక మళ్ళీ జాగ్రత్తగా తాటాకుల చాపను చుట్టచుట్టి దానికి ఒక తాడును కట్టి మరలా సావిట్లో పెట్టి వచ్చేవారు విద్యార్థులు. ఈ రెండు పనుల్నీ శివన్నారయణ, సునీల్ వర్మ చేసేవారు. అలాగే దొడ్లోని అరటి మొక్కలకు, మందార మొక్కలకు బావిలోంచి నీళ్ళు తోడి బకెట్లలో తెచ్చిపోయడంలో వీళ్ళిద్దరే పోటీపడేవారు.

మాష్టారుగారమ్మాయి శారదను పెళ్ళివారు చూడటానికి వస్తున్నారని మాష్టారు రాజమండ్రి వెళ్ళి ఒక పెద్ద తుంగచాపను కొని తెచ్చారు. శారద పెళ్ళిచూపులు ఆదివారం నాడు జరగడంతో శివన్నారాయణ, సునీల్ ప్రొద్దుటే మాష్టారింటికి వచ్చేసారు. ఏమైనా పనులుంటే చెప్పమని సీతమ్మగారి వెనకాలే తిరిగారు. ' పనులేమీ లేవు హాయిగా అరుగుమీద కూర్చో' మని చెప్పారు సీతమ్మగారు.

నేదునూరు నుండి వచ్చిన పెళ్ళివారు శారదని చూసి నచ్చిందని అన్నారు. రాజమండ్రి నుండి తెచ్చిన తుంగచాప మీద రంగులతో ముద్రించిన రెండు నెమళ్ళు, వాటి మధ్యలో శారదని చూసి ఆనందంతో పొంగిపోయాడు వినయ్.

మగపెళ్ళివారి అభ్యర్ధన మేరకు సీతమ్మగారు లోపలికి వెళ్ళి వీణ తెచ్చి శారదకిచ్చింది. "అదిగో అల్లదివో శ్రీహరివాసము" అన్నమయ్య కీర్తనను మృధుమధురంగా వీణపై పలికించింది శారద. పెళ్ళివారి మొహాలు కీర్తన వినగానే మెర్క్యురీ లైట్లలా వెలిగిపోవడంతో తృప్తిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నారు జానకిరామయ్య, సీతమ్మ దంపతులు. మరుసటి నెలలోనే శారద పెళ్ళి జరగడం అత్తవారింటికి వెళ్ళిపోవడం చాలా స్పీడ్‌గా జరిగిపోయాయి.

ఆ తర్వాత కొత్త తుంగచాప మాష్టారి ప్రైవేట్ వినడానికి రాకపోకలు ప్రారంభించింది. శివన్నారాయణ తుంగచాప తెచ్చి అరుగుమీద వేసి చాపమీద ఉన్న నెమలి బొమ్మల్ని అరచేతితో తాకి పులకించి పోయేవాడు.

సంవత్సరం గడిచేసరికి తుంగచాప చివర్లు కదిలిపోయి ఈనెలు బయటకు వచ్చేసాయి. అది గమనించిన శివన్నారాయణ సీతమ్మగారితో ఈ విషయం చెప్పగా తన పాత చీర ఒకదానిని చింపి తుంగచాప నాలుగు పక్కలా దానిని జతచేసి సూదీ దారంతో కలిపి కుట్టేసారు. అప్పటికి గానీ శివన్నారాయణ హృదయం శాంతించలేదు.

మాష్టారు ఎంతో ముచ్చటపడి కొన్న తుంగచాప తన ప్రాభవాన్ని కోల్పోవడం శివన్నారాయణకు నచ్చలేదు. అందుకే సీతమ్మగారికి ఒకటికి రెండుసార్లు చెప్పి తుంగచాపకు కొత్త సొగసులు చేరేవరకూ విశ్రమించలేదు.

తుంగ చాప మీద ఉన్న రెండు నెమళ్ళ మధ్య కూర్చుని ఉన్న శారద రూపం గుర్తుకు వచ్చినప్పుడల్లా శివన్నారాయణ అప్రయత్నంగా రెండు చేతులూ జోడించి నమస్కరించేవాడు. శారద సరస్వతీదేవి అంశతో పుట్టిందని వాడి ప్రగాఢ విశ్వాసం. ఆ మాట సీతమ్మగారితో అంటే ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వేవారు ఆవిడ.

జానకిరామయ్య మాష్టారు ప్రైవేట్ చెప్పడం పూర్తికాగానే ఎంతో భక్తిగా ఆ తుంగచాపను చుట్టి సావిట్లో పెట్టి వచ్చేవాడు శివన్నారాయణ.

పదవతరగతి పాసయ్యాక రోటరీ క్లబ్ వారి ఆర్ధిక సహకారంతో ఇంటర్మీడియట్ చదివి ర్యాంకు సాధించి విశాఖపట్టణం ఇంజనీరింగ్ కాలేజీలో చేరాడు శివన్నారాయణ. చదువు పూర్తికాగానే హైద్రాబాద్‌లో ఉద్యోగం వచ్చింది. పెళ్ళయ్యాక ఉద్యోగం, పిల్లలు వాళ్ళ చదువులతో బిజీ అయిపోయాడు. ఏడాదికోసారి సంక్రాంతికి నడుపూడి వచ్చేవాడు. ప్రొద్దుటా, సాయంత్రం మాష్టారి ఇంటికి వెళ్ళేవాడు. మాష్టారు రిటైరైనా ఇంకా స్కూలు పిల్లలకు ఉచితంగానే ప్రైవేట్ చెప్పడం చూసి ఆశ్చర్యపోయేవాడు. సంపాదనే ధ్యేయంగా చేస్తున్న ఉద్యోగాలకు "లాంగ్ లీవు" పెట్టి కార్పొరేట్ స్కూళ్ళల్లో పనిచేసే ఉపాధ్యాయులు నడుపూడి వచ్చి మాష్టారులాంటి వారిని చూసి ఉపాధ్యాయ వృత్తిపట్ల గౌరవం పెంచుకుంటే ఎంత బాగుంటుంది? అనుకునేవాడు శివన్నారాయణ.

ప్రైవేట్ పిల్లలు వెళ్ళిపోయాక, తుంగచాప మడత పెడుతున్న విద్యార్ధి చేతిలోంచి చాపతీసుకుని మడత పెట్టి లోపల సావిట్లో పెట్టి వచ్చేవాడు. అది చూసి సీతమ్మగారు నవ్వుతూ "శివుడూ ఇప్పుడు నువ్వు ఇంజనీరువిరా. నీకెందుకు ఇవన్నీ" అనేవారు.

"అమ్మా! నా చదువు, నా జీవితం అంతా మాష్టారి భిక్ష కదమ్మా. నేను జీవితాంతం మీ సేవ చేసినా నా ఋణం తీరదమ్మా" అని కళ్ళమ్మట నీళ్ళు చిప్పిల్లగా అనేవాడు శివన్నారాయణ.

గుళ్ళో అమ్మవారిలా నిరంతరం చిరునవ్వు నవ్వుతూ వరాలిచ్చే దేవతలాంటి సీతమ్మగారు మాష్టారితో కాశీవెళ్ళి స్నానం చేసి ఆ మెట్ల మీద ప్రాణాలు వదిలారని తెలిసి హుటాహుటిన నడుపూడి వచ్చి మాష్టార్ని పలకరించి పదిరోజుల కార్యక్రమాలు పూర్తయ్యాకే వెళ్ళాడు శివన్నారాయణ.

విచిత్రం ఏమిటంటే సీతమ్మగారి సంవత్సరీకం జరిగిన వారం రోజులకే మాష్టారు మరణించారు.

శివన్నారాయణ ఆలోచనలకు అంతరాయం కలిగిస్తూ బస్ హారన్ వేస్తూ విజయవాడ బస్టాండులోకి వచ్చి ఆగింది. బస్ దిగిన శివన్నారాయణకు అప్పుడే బయలుదేరబోతున్న కాకినాడ బస్ కనిపించింది. వెంటనే ఆ బస్ ఎక్కేశాడు. సిద్ధాంతంలో దిగి ఆటో మీద నడుపూడి చేరుకునే సరికి ఉదయం ఏడుగంటలయ్యింది. బరువెక్కిన హృదయంతో మాష్టారు ఇంటికి వెళ్ళాడు శివన్నారాయణ.

●●●

ప్రతిరోజూ ఏ అరుగు మీద కూర్చుని మాష్టరు పిల్లలకు ప్రైవేట్ చెప్పేవారో అదే చోట మాష్టారి పార్థివ దేహాన్ని ఉంచారు. నెమళ్ళు ఉన్న ఆ తుంగ చాప మీద జానకిరామయ్య మాష్టారు దీర్ఘనిద్రలో ఉన్నారు.

మాష్టారి పెద్దబ్బాయి ఫోన్లో ఎవరితోనో మాట్లాడుతూ శివన్నారాయణని కళ్ళతోనే పలకరించాడు. చిన్నబ్బాయి దూరంగా ఊళ్ళోని కమ్మవారి అబ్బాయిలతో, రాజుల అబ్బాయిలతో నవ్వుతూ మాట్లాడుతున్నాడు.

నడుపూడిలో కొన్నివేలమందికి అక్షర భిక్ష పెట్టి వారి జీవితాల్లో వెలుగుపూలు పూయించిన వ్యక్తి ఈ గ్రామాన్నీ, ఈ లోకాన్నీ విడిచి వెళ్ళిపోతే ఎవరికీ పట్టకపోవడం చూసి శివన్నారాయణ మనస్సు కుతకుత ఉడికిపోయింది.

మాష్టారికి అంతిమ సంస్కారం చేసుకుందామని అరుగు దగ్గరకు వచ్చిన శివన్నారాయణని చూసింది శారద.

"శివుడూ మీ మాష్టారు మమ్మల్ని అనాథల్ని చేసి వెళ్ళిపోయారు" అని ఘొల్లుమంది. అంతవరకూ ఆపుకున్న దుఃఖం శివన్నారాయణుడిలో కట్టలు తెంచుకుని బయటకు వచ్చింది. చాలాసేపు అలాగే కన్నీళ్ళు కారుస్తున్న శివన్నారాయణని రామకృష్ణ వచ్చి పక్కకు తీసుకెళ్ళి సముదాయించాడు.

అపరకర్మలు చేయించే బ్రాహ్మడు రాగానే కార్యక్రమాలు మొదలుపెట్టి, ఒక గంట గడిచాక శ్మశానంకు తీసుకువెళ్ళి మాష్టారి అంత్యక్రియలు నిర్వహించారు మాష్టారి పిల్లలు.

శివన్నారాయణ సాయంత్రం రహస్యంగా చాకలి రంగయ్యని కలిసి తన మనసులోని మాట చెప్పాడు. అది వినగానే రంగయ్య హృదయం చలించిపోయింది. పెంటమీద పారేసే వస్తువు ఇతనికి అపురూప వస్తువయ్యిందా? అని ఆశ్చర్యపోయాడు.

మాష్టారి పదిరోజుల కార్యక్రమాలు పూర్తయ్యాకా శివన్నారాయణ రంగయ్యని ఇంటిదగ్గర కలిసి అతనిచ్చిన వస్తువుని పవిత్రంగా కళ్ళకద్దుకుని తీసుకున్నాడు.

"నీ మేలు ఎప్పటికీ మర్చిపోలేను రంగయ్యా" అని చెప్పి రంగయ్య వద్దంటున్నా బలవంతంగా ఐదువందల రూపాయల నోటు అతని చేతిలో పెట్టి ఇంటికి బయలుదేరాడు శివన్నారాయణ.

●●●

శివన్నారాయణ మర్నాడు సాయంత్రం ఆఫీసునుండి రాగానే నడుపూడి నుండి తెచ్చుకున్న వస్తువుని భద్రంగా తీసుకుని టైలర్ రహీం దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

"రహీం భాయ్ ఈ చాప చుట్టూ ఉన్న క్లాత్ పోయింది. ఎరుపు రంగు మొఖమల్ క్లాత్ తీసుకుని చుట్టూ అంచులా కుట్టూ. అక్కడక్కడ వదులై జారిపోతున్న ఈనెలను కూడా దగ్గరగా చేర్చి దారంతో కలిపి కుట్టు. రేపు సాయంత్రానికి కావాలి" అని చెప్పి రెండువందల రూపాయలు అతనికిచ్చి ఇంటికి తిరిగి వచ్చాడు.

ఒక పాత తుంగచాపకు ఇంత రిపేరు చేయిస్తున్న శివన్నారాయణ వంక ఆశ్చర్యంగా చూసాడు రహీం. రెండు వందల రూపాయలకు దళసరిది కొత్త తుంగచాప వస్తుంది. కానీ పాతబడిపోయిన ఈ చాపలో ఏదో విశిష్ట గుణం ఉండి ఉంటుంది. అందుకే శివన్నారాయణ ఇంత శ్రద్ధ తీసుకుంటున్నాడని భావించాడు రహీం.

ఆ మర్నాడు సాయంత్రం రహీం దగ్గరకు వచ్చి తుంగచాపను చూసి సంతృప్తిగా నవ్వి, రహీంకి 'థాంక్స్' చెప్పి ఇంటికి వచ్చాడు శివన్నారాయణ.

వీధి గదిలో తను కూర్చునే సోఫాకి వెనకాల గోడకి మేకులు కొట్టి తుంగచాప వ్రేలాడదీశాడు. వెంటనే స్నానం చేసి వచ్చి ఉతికిన లుంగీ కట్టుకుని వచ్చి తుంగచాపను కళ్ళకద్దుకుని మనసులో రూపాన్ని ఊహించుకుని నమస్కరించాడు.

శివన్నారాయణ భార్యకి మాష్టారికి, భర్తకి ఉన్న అనుబంధం తెలుసు కాబట్టి ఏమీ పట్టించుకునేది కాదు. కానీ శివన్నారాయణ కొడుకు సుధీర్‌కి తండ్రి ప్రవర్తన వింతగా తోచేది. ఇంటికొచ్చే స్నేహితులు కూడా పాత తుంగచాపను చూసి ఆసక్తిగా సుధీర్‌ని ప్రశ్నించేవారు. మరికొంతమంది జోక్ చేసేవారు. "పూర్వం గోడలకి రవివర్మ చిత్రాలను అలంకరించుకునేవారు, డబ్బున్న వాళ్ళు పులి చర్మాలు వేలాడదీసేవారు. కాలం మారినందున తుంగచాపను కూడా డ్రాయింగ్ రూమ్ ఎట్రాక్షన్‌గా చేయొచ్చని సుధీర్ వాళ్ళ నాన్న నిరూపించారు" అని హేళనగా మాట్లాడేవారు.

శివన్నారాయణకి ఒక అమ్మాయి, అమ్మాయి. అమ్మాయి సీతారత్నంకు పెళ్ళై అత్తవారింటికి వెళ్ళిపోయింది. కొడుకు సుధీర్ బి.టెక్ మూడవ సంవత్సరం చదువుతున్నాడు. ఇంకో రెండు సంవత్సరాల్లో శివన్నారాయణ రిటైర్ అవబోతున్నాడు.

ఒకరోజు సాయంత్రం ఆఫీసు నుండి ఇంటికి వచ్చేసరికి వంటింట్లో భార్యా, కొడుకు వాదించుకుంటున్నారు.

"నువ్వు నాన్నగారితో చెప్పమ్మా. క్లాసులో కూడా అందరికీ మనింట్లో తుంగచాపే టాపిక్‌గా మారిపోయింది. డ్రాయింగ్ రూంలో తీసేసి వేరేచోట పెట్టమని చెప్పమ్మా."

"చూడు సుధీర్ మీ నాన్నగారికి మాష్టారంటే ఎంతో భక్తి, గౌరవం. ఆ తుంగచాపలో ఆయన్ని చూసుకుంటూ సంతృప్తి పొందుతున్నారు. అలాంటప్పుడు ఆయన మనసు గాయపడేలా నేను మాట్లాడలేను."

" అమ్మా ఒక పని చేయవచ్చు కదా! మాష్టారి ఫోటో ఒకటి తెచ్చి అక్కడ ఉంచి దణ్ణం పెట్టుకోమని నాన్నగారికి చెప్పు."

ఏమీ బదులు చెప్పలేక కొడుకు కేసి నిస్సహాయంగా చూసింది శివన్నారాయణ భార్య.

మౌనంగా బెడ్ రూంలోకి వెళ్ళిపోయాడు శివన్నారాయణ. రాత్రి దీర్ఘంగా ఆలోచించి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాడు. ఆఫీసులో కూడా కొలీగ్స్ మధ్య తుంగచాప చర్చ జరుగుతోందని ప్యూన్ చెప్పాడు. తనకి ప్రమోషన్ కోసం ఇంట్లో చాప వేలాడదీసాడని కొందరు, రాత్రిళ్ళు ఆ తుంగచాప మీద కూర్చుని పూజలు చేస్తాడని మరికొందరు చర్చించుకుంటున్నారని ప్యూన్ ద్వారా తెలుసుకున్నాడు.

మర్నాడే డాబా మీద ఒక గది నిర్మాణాన్ని ప్రారంభించాడు శివన్నారాయణ. రెండు నెలల్లో ఒక విశాలమైన గది, ఎటాచ్డ్ బాత్‌రూం ఏర్పాటు చేసుకుని రాత్రుళ్ళు తన పడక, నిద్ర అక్కడికి మార్పు చేసుకున్నాడు. తుంగచాప కూడా మేడమీద గదిలోకి మారిపోయింది. తనకోసం ఎవరు వచ్చినా క్రింద డ్రాయింగ్ రూంలోనే మాట్లాడుతున్నాడు. శివన్నారాయణ కొడుకు ఆనందించాడు ఈ మార్పుకి.

కానీ శివన్నారాయణ భార్య మాత్రం చాలా మనోవేదనకు గురయ్యింది. భర్త ఒకచోట, తను మరొకచోట నిద్రించే పరిస్థితి ఏర్పడింది కదా అని నిరంతరం చింతించేది.

●●●

ఒకరోజు శివన్నారాయణ మిత్రుడు ఫోన్ చేశాడు.

"శివా హైదరాబాద్‌లో రెండురోజులు పనిబడింది. రేపు ఉదయానికి వస్తాను"

"రామకృష్ణా తప్పకుండా మా ఇంటికేరా ఎక్కడా దిగవద్దు. నీతో ముఖ్యమైన పనివుంది" అన్నాడు శివన్నారాయణ.

నర్సాపూర్ - హైదరాబాద్ రైలుకి బయలుదేరాడు రామకృష్ణ. ఉదయమే సరాసరి శివన్నారాయణ ఇంటికి ఆటోమీద వచ్చాడు అతను వచ్చేటప్పటికి శివన్నారాయణ ఇంట్లో లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. డాబా మీద గదివద్ద జనం గుమికూడి ఉండడం గమనించాడు రామకృష్ణ. గబగబా మెట్లు ఎక్కి డాబాపైకి చేరుకున్నాడు.

శివన్నారాయణ భార్యా, కొడుకు విషణ్ణ వదనాలతో కనిపించారు.

నేలమీద శివన్నారాయణ దీర్ఘనిద్రలో ఉన్నాడు. తలకింద నడుపూడి నుండి తెచ్చుకున్న 'తుంగచాప' మడతపెట్టి పెట్టుకున్నాడు.

"ఎప్పుడు జరిగింది?" శివన్నారాయణ భార్యని అడిగాడు రామకృష్ణ.

"ప్రొద్దున్నే స్టేషన్‌కి వెళ్ళి రామకృష్ణని తీసుకురావాలి. నన్ను నిద్రలేపు. అని రాత్రి చెప్పారు. ఉదయం 5 గంటలకే లేచి పైకి వచ్చి చూస్తే ఇదీ పరిస్థితి" కన్నీరు కారుస్తూ చెప్పింది ఆమె.

ప్రశాంతంగా ఉంది శివన్నారాయణ మొహం.

"మాష్టారి ఒడిలో తలపెట్టుకుని నిద్రించావా శివా! నువ్వు నిజంగా ధన్యుడివి శివా. భీష్ముడిలా స్వచ్ఛంద మరణం పొందావు" జేబులోంచి కర్చీఫ్ తీసుకుని కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు రామకృష్ణ.

ఆ రోజు భీష్మ ఏకాదశి! భీష్ముడు తనువు చాలించిన రోజు.

Click here to share your comments on this story